

enne kui waewaga nende käest peasis. Kui ta sassis, tut sassis, ja kolledast werristatud päga kopast wälja tuli, küsisin minia: „Mis teil wigga? egga teie ommetegi töt affand räkima?“ Tema wastas: „Kuddas luggu leidsin, nõnda räkisin. Wana sortis wõi nõiamoor tuli wäerdja, karjaga mino kallale. Dot, oot, pörguline! kui ükšord laggedal siinoga kofko juhtun, kül ma so nahha siis soen.“ Minia jöitlefin: kuis wõiside nõnda mino õppetust põlgada? Eks ma käskinud teid üttelda: „Terre, kallis täditiuttar! kuddas kässi käib? mis teie armsad wisakad lapsokesed tewad, kas on jubba leetrid pöddenud?“ Agga Kriimsilm ütles mulle täie suuga: „Pergel sago neid wõtma! kas nisuggusi raipeid peaksin suggulaseks affama nimetama?“ — Nüüd, auoline kuünga issand, mõistke meile õigust! Salgago hunt, kui asja luggu teisite olli?“

Kriimsilm kostis: „Sõnadega ei jõua meie ial tülli lõppetada; mi's ilmaaego pikkemalt jäggeleme. Reinowadder! teie ollete kawwaluse peale ukse, hä kül! meie tahhame rammo katjuda ja ello ja jurma peale wõitlemist ette wõita: kumb kummaist seal wõimo saab? — Paljo oskab teie lihbe keel luiskata, kül saame nähha, kas teggo sõna möda kofko jookseb? Teie teotate mind ja mino auo; waltetate kasingale kui olleksin minia temi ello peale kippunud, luisgate pikka lorri, kallist kaddund warrast ja kidade isseennast äbbematal kombel. Teie ulgete mino naesele sõnuu tehja, ja arwate, et ma

sedda kōif rahholikkult pean kannatama? Nende wõlgade pärrast kaeban arwalikkult teie peale, ja tunnistan sure kohto ees: teie ollete mõrtsukas, rõwel, pettis, üllekohtune ja warras! Selle peale tahhame teine teisega wõidelda! Kuüngas ja suurte issandate kogodus on meie kaua kuulnud ja sawad meile käemehhiks ja kohtomõistjiks ollema.“

Reinowadder mõtles: „Se assi käib mino ello ja warra peale! hunt suur ja kange, minia weike ja nõoder; kui ma nüüd wõitu ei saaks, siis olleks kawwalus ja endine pääjjo waewamine üsna asjata olnud. Tema mohha nüülitud effimeise käppade küned ei olle weel täielikkult kaswanud, sellest tõuseb minule kassu. Siis ütles ta hundi issandale: „Teie isse ollete üks furjateggija, mõrtsukas, rõwel ja warras! mis ial mulle süüks arwate, langeb teie enda kaela peale taggasi. Minia wõitlemise wasto ei lähhe tõrkuma; — jubba ammuft aegast imustasin teiega rammo katsuma.“

Kuüngas ütles: „Toge mulle käemehhed, kes selle cest sajawad, et teie omme ommiko mõllemad wõitlemise paikas walmis ollete.“

Issane kass Hints ja Messikāp farro astusid Kriimsilmale, Irmabbe määr ja perdiso wahem poeg Monike Reinowadderile käemehheks.

Perdikna Suudmōda ütles: „Reinowadder! olge pikkameleline ja kawwal, kui wõitlema affate. Ma tahhan ommiko warra wõidu sõnuu teile lausuda, mis ühhe kuulsa Alotagguse targa suust õppisin, ja suit-